ANUL XI. No. 1261 — 6 PAGINI 6 LEI — Vineri 27 Octombrie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU.
Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie : 325/34 — 325/35.
Telefon provincie : 77/65.

Nu-i aşa domnule primar?

Intr'unul din numerile noastre trecute ne-am ocupat de neînţeleasa opoziţie pe care o face una din primăriile bucureştene de sector, proectului elaborat de cea mai veche dintre societăţile noastre sportive: Tirul. Care intenţionează să construiască pe locul bazinului său de vară, un local de spectacole sportive, rezervat în prim rând boxului şi care să poată fi utilizat la nevoe pentru manifestaţiuni sportive de orice natură.

Ceiace vrea să înfăptuiască această societate pe risc şi pe cheltuiala proprie, în vremurile acestea de marasm economic, constitue într'adevăr un act pe care nu-l pot înţelege edilii noştri.

«Tirul» a fost convins că în momentul în care va lansa admirabila idee, toată lumea va sări să-i dea o mână de ajutor, în frunte, bineînţeles cu primăria de sector respectivă. Şi a aşteptat cât i-a putut permite o răbdare întinsă până la ultima putere de rezistenţă. Şi când era pe punctul să ia asupră-şi osteneala integrală, s'a pomenit cu mult aşteptata intervenţie a primăriei: care a binevoit să-i atragă atenţia că după socoteli îndelungate şi experte, a ajuns la concluzia că ceiace plănueşte «Tirul» este în completă discordanţă cu principiile ei de estetică edilitară. Şi a invitat pe cei în drept să dea planurile pe gârlă. Dacă nu vor cumva să intre în conflict cu înalta ei autoritate, care, slavă Domnului ştie toată lumea unde începe şi unde se sfârşeşte.

La o astfel de încurajare, nu s'a aşteptat, bineînţeles, nici «Tirul» şi nici acei cari nu mai au loc în stradă de atâtea înfăptuiri sportive ale primăriilor. Proectul a fost făcut sul şi pus undeva, într'un raft de arhivă, pentru că atâta vreme cât primăria a hotărît cum a hotărît, nimic nu e de făcut fără riscuri.

Aşa că, pentru a nu ştim câta oară se renunţă la proectul unui «Palais des sports» în proporţiile adequate posibilităţilor noastre sportive şi, mai ales, materiale.

Şi boxul? Unde-şi va trece el vremea şi unde-şi vor agonisi bruma de existenţă atâţi profesionişti cari au crezut că anii de belşug dela începuturile lui se vor perpetua?

Ce interesează însă toate acestea pe edili? Nu e suficient că-şi fac din an în paşte apariţia în fotoliile de ring graţios şi gratuit puse la dispoziţie pentru a se lăsa admiraţi de vulgul plătitor din galerie? Nu este acesta suficient sacrificiu pentru personalităţile lor nemărginite?

Este fără îndoială, dar tot atât de adevărat e că din puţinul sau nimicul care-l fac pentru mişcarea sportivă, bat mai multă monedă decât toate monetăriile statului la un loc. Se multiplică fracţiunea de bine făcută cine ştie cum bietei noastre mişcări sportive în aşa proporţii, încât naivii cetăţeni sunt îndreptăţiţi să creadă că de când se învârtesc edilii printre ei numai de sport s'au interesat. Şi că, bugetele dacă sunt aşa cum sunt, numai sportul le-a supt vlaga...

Şi când te gândeşti că primarul general a străbătut Europa în lung şi 'n lat să afle cum trebue procedat pentru civilizarea estetică a unei capitale. A ciupit ceva din Paris, a luat o ciosvârtă din Berlin şi, acum de curând s'a inspirat vârtos dela Budapesta. A luat din toate câte puţin, pentru că numai astfel se poate face treabă bună, în materie edilitară. Mai ales că altoind înfăptuirile de aiurea pe trunchiul rablagit al Bucureştilor, poţi obţine fără să-ţi pui creerii la teasc, tot ce s'a făcut acolo în lungi ani de experienţă.

Aşa că ne-am trezit într'o bună dimineaţă că e vorba să avem metropolitan (tramvaele nu ne mai ajungeau). In alta, că s'a ordonat alinierea generală a tuturor imobilelor din capitală sub sancţiunea dărâmării. (Şi într'adevăr, imobilele cari nu s'au retras de bună voie în aliniere, sunt astăzi cărămidă răvăşită în drum). Apoi, ochiul expert al primarului a constatat că pentru perspectivă, statuia lui Mihai Viteazul trebue săltată. Şi a săltat-o. Apoi, că Cercul Militar are nevoe de trepte de calcar. I le pune. şi aşa mai departe, cu cazmaua şi mistria, vom fi în curând caleidoscopul

(Continuarea în pagina 3-a)

O dublă suspendare

Aproape toţi oficialii cumulează la noi şi titlul de conducători de cluburi.

De aceia, în raporturile sale cu grupările, Rombolul a fost întotdeauna blocat, trebuind să se restrângă la o politică de menajamente cari uneori au luat forme foarte avansate.

Era şi greu de altfel să se fi putut proceda altfel. Evident. Intre două şprituri şi o chiftea la Mercur, autoritatea Federaţiei nu şi-a putut menţine acelaş echilibru pe care şi l-ar fi menţinut dacă l-ar fi rostit întotdeauna în biurourile din Pasagiul Imobiliara. Şi apoi, prieteniile federalilor cu conducătorii de cluburi sunt prea cimentate. Autoritatea Rombolului suficient de respectată şi aşa, Iar vinul şi chiftelele, prea bune la noi, şi prea eftine, pentruca tuturor acestor comestibile să li se fi preferat un absolutism federal uscat.

Incât, cu mici excepţii, conducătorii de grupări — federali în acelaş timp — au fost întotdeauna satisfăcuţi în cererile lor privind activitatea cluburilor. Iar cluburile prin permanent satisfăcuţii lor conducători, şi-au respectat întotdeauna (o dată pe an) datoriile de recunoştiinţă către federalii permanent amabili cu ele.

Armonia aceasta însă, a fracturat din când în când autoritatea Rombolului.

Incidentele depe terenuri n'au putut să fie sancţionate cu vigoarea necesară. Şi sau repetat. Jucătorii n'au mai respectat suficient pe arbitrii. Alte incidente. Iar programul Federaţiei a fost de multe ori modelat, trebuind să se adapteze timpului liber al grupărilor, chemate uneori în străinătate în turneuri destul de lungi.

Niciodată însă, independenţa grupărilor nu s'a manifestat mai net, decât în recentul caz de indisciplină al «Universităţii» din Cluj.

Pentru matchul de Duminecă cu Bulgaria, câţiva din universitarii Clujului au fost chemaţi să îmbrace tricoul naţional, într'o partidă pentru care presa — sub cnutul unanimei dorinţi a sportivilor — a dus o formidabilă campanie de pregătire. Fiindcă dintr'un punct de vedere matchul de Duminecă este un examen de românizare a echipei noastre naţionale, pentru care toţi băştinaşii sportului românesc trebue să palpite. Şi să-i înlesnească succesul.

A fost chemată la această alianţă de forţe deci, şi «Universitatea».

Pregătirilor în vederea matchului cu Bulgaria — însă cu care mai ales în formaţia de Duminecă avem de lichidat câteva poliţe girate până acum de reprezentative nu întotdeauna solvabile — studenţii clujeni le-au preferat... un match de club... la Craiova.

După obiceiul pământului, Federaţia a luat măsura care i s'a părut mai drastică. A intervenit pe lângă d. ministru Tilea, rugându-l să intervină la rându-i la Cluj, pentruca Universitatea să permită jucătorilor săi selecţionaţi să se prezinte la trialul de eri, al echipei naţionale.

Regulamentar, sever şi pilduitor!...

Clujenii însă tot nu s'au prezentat. După obiceiul pământului, ar fi trebuit ca independenţa «Universităţii» să găsească la Bucureşti manifestaţii oficiale de admiraţie. Ca chestiunea să se îngroape în vreun dosar oarecare, cocoşat sub alte câteva sute de dosare pentruca să nu i se mai poată da de urmă. Şi ca răbojul federal să suporte o nouă capotare a autorităţii sale antrenată şi flexibilă.

In şedinţa de aseară a Biroului Federal însă, tradiţia aceasta a sost suspendată.

Trasând pentru prima oară graniţa dintre îndatoririle oficiale şi cele de conducător de club, d. minitsru Tilea — preşedinte al Federaţiei şi al grupării Universitatea — a cerut ca «Universitatea» să fie sancţionată, subscriind procesul verbal care oficializa suspendarea pe opt zile a clujenilor.

O dublă suspendare deci: a «Universităţii» şi a unei tradiţii care până la actualul preşedinte al Rombolului, n'a fost clătinată de nicio excepţie...

G. F.

Berna — Bucureşti

Footballul românesc angajat pe două fronturi internaţionale

In timp ce la Berna echipa „vedetelor" va lua parte la prologul campionatului mondial, la Bucureşti. „speranţele" vor face faţa unei selecţiuni bulgare.

O zi mare pentru footballul românesc, va fi Duminecă. Pe două fronturi la Berna şi la Bucureşti, două selecţiuni ale României, angajează în mod hotărât prestigiul internaţional al footballului nostru.

Coincidenţa face ca pe ambele fronturi să avem misiuni la fel de grele, matchurile fiind extrem de importante sub raportul consecinţelor probabile.

Suntem deci în preajma unui examen general, la care se îndreaptă privirile întregei Europe şi va ocaziona aprecieri noui — sau vor întări cele vechi — asupra standardului sportului nostru cu balonul rotund.

La Berna

Echipa primă a României, din care nu lipseşte nici una din vedetele consacrate în numeroase partide internaţionale, va întâlni selecţiunea Elveţiei.

E vorba de un match oficial, contând pentru competiţia campionatului mondial, ale cărui eliminatorii pot fi considerate ca începute.

România în grup cu Elveţia şi Jugoslavia, se află într'o companie foarte dificilă. Trei ţări de valori apropiate în football, vor trebui să desemneze doi reprezentanţi. In astfel de împrejurări, e uşor de înţeles că nici una, n'are calea net deschisă spre proba mondială.

In acest spinos drum, România va trece Duminecă prima etapă, una foarte grea. Elveţia, pe teren propriu, n'a fost adversar uşor pentru nici una din ţările europene pe cari le-a întâlnit până acum. Câteva rezultate recente, impun cele mai categorice rezerve asupra perspectivelor echipei noastre. Nu semănăm pesimismul. Nu putem însă ocoli realitatea şi am fi încântaţi dacă am şti că şi jucătorilor din echipa naţională — de multe ori îmbătaţi de o siguranţă nejustificată — oficialii au ştiut să le transmită sentimentul respectului faţă de adversarul de Duminecă.

Să ne înţelegem. Echipa României trebue să fie într'o zi, ca în cursul Balcaniadei — contra Jugoslaviei de pildă — ca să poată termina cu succes prologul campionatului mondial, în care debutează Duminecă.

Insistând în acest fel de a privi întâlnirea cu Elveţia, nu intenţionăm să alarmăm.

Dorinţa noastră este să justificăm mirarea pentru felul cum a fost pregătit acest match şi mai ales bizara simplificare a problemei echipei, de către acei destinaţi s'o rezolve.

La Bucureşti

Pe al doilea front internaţional situaţia nu e mult mai bună. In faţa echipei naţionale — şi încă a celei mai bune echipe — a vecinilor noştri dela Sud, vom prezenta o echipă selecţionată după un criteriu nou. Să anticipăm asupra modului cum se va comporta echipa «cadeţilor» e riscant. Un lucru este hotărât: au un rol foarte greu. Anvergura matchului i-ar putea depăşi. Căci după părerea noastră, nu echipa Bulgariei, revanşardă şi pregătită, trebuia să fie mijlocul de a încerca o formaţie, corespunzând unei concepţii noui. Iar dacă această inovaţie de mult aşteptată nu putea întârzia, toate pregătirile — cele mai atente — se impuneau ca ideia să nu fie compromisă.

LIS.

WUNDERTEAMUL IN FRAGMENTE

Diferenţa dintre spectatorii noştri şi cei austriaci. Bravo Binder, fui Schall. Rezervele echipei naţionale austriace. Fui arbitru!...

Funcţia creiază organul. Este indiscutabil. Axioma aceasta biologică însă poate fi şi inversată. A şi făcut-o dealtfel d. Lovinescu, într'unul din volumele sale de „Critice", exemplificându-şi astfel teza:

Religia a clădit Biserici. Dar şi Bisericile, prin măreţia interioarelor lor, au sădit foarte multe simţimânte religioase.

Este, ceiace cred că s'a petrecut şi cu sportul vienez.

Formidabila tradiţie a footballului austriac a creiat exemplare splendide de jucători. Jucătorii aceştia însă au stimulat la rândul lor o splendidă febră footballistică, de care este astăzi contaminată toată Austria.

Fiindcă, ceiace te impresionează mai mult în footballul vienez nu sunt jucătorii. Cât mai ales epidemia de football care bântue şi care se constată şi pe teren, şi în tribună.

Mai ales în tribună, unde spectatorii din întotdeauna două ore înainte de începerea matchului. Inghesuindu-se unul lângă altul într'o lipsă de confort care la noi ar exploda generale manifestaţii de nemulţumire. Şi care acolo este primită fără discuţie. Oricare ar fi matchul, şi oriunde s'ar juca.

SPECTATORII

Intre spectatorii vienezi şi cei bucureşteni există o deosebire flagrantă.

Nu din punct de vedere al competenţei. Sau al convingerii. Fiindcă şi la noi, spectatorii — aproape toţi foşti jucători — au suficiente titluri de cunoscători. Şi suficiente punţi de legătură cu footballul.

Ci, din punct de veder eal colcritului.

La noi, matchurile, aglomerează în jurul terenurilor numai oameni tineri. Cu foarte puţine excepţii, până la cel mult 30 de ani. In timp ce la Viena, tribunele mult înţesate mai ales cu oameni maturi.

Pe o rază de 14-15 metri, în jurul meu, n'am văzut în tribună, decât spectatori dela 45 ani în sus. Oameni albiţi, cu proviziile de mâncare în coş, cu programul în mână, manifestând zgomotos pentru una din echipe, discutând cu o aprindere juvenilă, ţipând, palpitând, aplaudând...

Un spectacol care nu poate fi văzut la noi.

Şi care trasează diferenţa dintre footballul nostru tânăr şi maturitatea celui austriac, în jurul căruia se strâng uneori în tribună, cot la cot, 3 generaţii de spectatori din aceiaş familie, dela bunic, până la nepot.

VIITORUL WUNDERTEAM

S'a stabilizat opinia că footballul austriac este în declin.

Ultimele rezultate ale Wunderteamului nu sunt într'adevăr excepţionale. Două sau trei rezultate slabe însă nu pot grada reala valoare a unei echipe. După cum o victorie accidentală nu poate fractura linia modestă pe care s'a situat definitiv un team.

De-altfel, acei cari susţin că Wunderteamul este spre apusul existenţii sale nici nu-şi susţin opinia pe ultimele rezultate ale reprezentativei austriace. Ci, pe faptul că de câţiva ani mereu cu aceiaş formaţie, negăsind un singur înlocuitor pentru titularii echipei naţionale, austriacii vor ajunge curând cu o reprezentativă de veterani, fără posibilităţi de a fi remaniată.

Nimic mai fals însă.

Matchul Admira-Rapid a fost pentru toţi acei cari veniseră să se entusiasmeze în faţa jocului lui Schall sau al lui Smistik dovada că resursele footballului austriac nu sunt consacraţii. Ci speranţele.

Niciuna dintre vedete n'a făcut nimic. Nici Schall, nici Smistik, nici Vogl.

S'au detaşat în schimb câţiva necunoscuţi, sau quasi necunoscuţi, cari au surclasat pur şi simplu pe consacraţi. Au acoperit tot terenul, au făcut o veritabilă lecţie de football clasic, cu pase scurte, precise şi pe jos, ca în manuale, au fixat în jurul lor axa întregului match şi au secfestrat simpatia unanimă, care i-a aclamat de multe ori:

— Bravo Binder! Sau, bravo Raftl!...

In timp ce „aşii" deveniseră obiective de repetate huiduieli:

— Fui Schall! Fui Smistik!...

S'au impus în special doi „tineri". Amândoi dela Rapid: Binder — un inter-stânga extraordinar — şi Raftl. Un portar fenomenal.

Intr'un interview mai vechiu, Meisl spunea că în curând Wunderteamul va fi remaniat. Inceputul s'a şi făcut, cu Müler, care a dat satisfacţie şi în matchul cu Cehoslovacia şi în recentul match cu Ungaria.

A fost în ambele matchuri, autorul câtorva goaluri.

Vor urma desigur şi alţii. Şi când va fi pus la încercare noul Wunderteam, se va vedea că footballul austriac nu este indisolubil legat nici de Sindelar, nici de Gsweidl, nici de Zischek.

FUI ARBITRU!...

Ca pretutindeni, acarul Păun al matchurilor de football este la Viena tot arbitrul.

Informaţia aceasta ar putea să constitue o consolare pentru arbitrii noştri. Cu o mică rectificare numai: arbitrii austriaci sunt ceva mai buni decât ai noştri. Mult mai atenţi. Mult mai puţini miopi. Şi mult mai puţin amputaţi de regulamente. Mai spontani. Şi mai competenţi.

Dar tot atât de huiduiţi...

Pentru cea mai mică eroare, un out de pildă pe care arbitrul de linie îl acordă greşit, 10.000 de spectatori se ridică în picioare, îşi fac mâna pâlnie, în faţa gurii şi sonorizează un fuii!... (huo), care se prelungeşte uneori câteva minute...

Atâta tot însă.

După această respiraţie sonoră, spectatorii se aşează jos liniştiţi. Sau îşi tempereazǎ ultimii nervi cu bere. Jucătorii nu protestează împotriva deciziilor. Iar faulturile, deşi se joacă foarte dur, nu sunt prilej de explicaţii contondente, sau de incursiuni rapide în ramura ascendentă a celorlalţi jucători.

Vienezii sunt mai calmi. Sau poate mai sportivi.

...Şi toată această sportivitate este girată de Hugo Meisl şi de o Federaţie care n'a simţit nevoia să se instaleze într'un pasaj din centru.

Ci, la periferie. Undeva pe Berggasse, până unde un burghez fără mulţi şilingi disponibili, trebue să schimbe două tramvae şi un auto buz...

GEORGE FULGA

Raidul aviatic spre Capetown

Cele trei avioane au ajuns la Cairo

Am lăsat pe aviatorii români cari întreprind raidul dealungul Africei să-şi piloteze avionetele lor dela Konia spre Alep.

Când am încheiat articolul precedent aviatorii români părăsiseră oraşul Konia şi sburau în direcţia Alep-Damasc-Gaza-Cairo.

SOSIREA LA ALEP

Decolarea după aerodromul oraşului Konia s'a făcut în bune condiţiuni, deşi poziţia geografică a terenului, îngreuiază simţitor sarcina motoarelor cari, nefiind prevăzute cu compresoare, nu pot da, în regiuni înalte, acelaş randament ca la nivelul mării. Şi aerodromul din Konia nu se găseşte decât la 1004 metri deasupra mării.

REDUCEREA INCARCATURII

Spre a preîntâmpina orice neplăceri şi pentru a reduce oarecum handicapul prilejuit de înălţimea regiunei de decolare, sburătorii noştri au fost siliţi să ia la bord mai puţin combustibil, lucru care micşorează raza de acţiune a avioanelor şi, în acelaş timp conduce la reducerea randamentului.

Piloţii noştri au preferat însă certitudinea parcugerii traseului, înţelegând că o bâjbâire în plin regim poate provoca o catastrofă. Cu prudenţa şi precizia care îi caracterizează, ei au desăvârşit socotelile făcute aterizând la Alep, în perfecte condiţiuni şi la ora stabilită în itinerariu.

PESTE MUNTELE TAURUS

Traversarea Asiei Mici a însemnat un veritabil tur de forţă pentru sburătorii români cari au reuşit să realizeze în formaţie, o ispravă pe care nu au isbutit-o altădată, avioane puternice înzestrate cu două şi trei motoare.

Cei trei neobosiţi piloţi au răsbit, după lăudabile eforturi, peste muntele Taurus ale cărui piscuri depăşesc 3500 metri.

SPRE DEŞERTURILE IMENSE

Damascul, legendara cetate a califilor, lacul Tiberiadei, muntele biblic Tabor, cetatea Erihonului din apropierea mării Moarte, în preajma căreia se găsesc oraşele sfinte Ierusalimul şi Bethleemul au prilejuit o frumoasă panoramă sburătorilor cari, după ce au făcut o vizită aeriană acestor localităţi, au ajuns cu bine la Cairo, primul punct important al itinerariului situat în Africa.

De aci în colo, sarcina sburătorilor devine din ce în ce mai grea. Ei vor începe în curând străbaterea adevăratului desert cu tot noianul lui de furtuni de nisip, intemperii, etc.

r. e. d.

Universitatea a fost suspendată

In şedinţa de aseară, Biuroul Federal a suspendat pe 8 zile — cam puţin — echipa clujană, care n'a trimes jucătorii convocaţi la matchul de selecţionare de eri.

FINALELE CAMPIONATULUI REGIONAL DE BOX

Inceput în ziua de 1 Octombrie, campionatul regional se termină Sâmbătă 28 Octombrie, după o activitate de patru săptămâni, desfăşurată pe cuprinsul a 11 reuniuni de box.

A fost un spectacol, reuşit din toate punctele de vedere.

Dar ceiace interesează mai mult, partea sportivă, a fost latura cea mai interesantă a acestui campionat.

In afară de rari excepţiuni, inerente fiecărei competiţiuni, la probele eliminatorii, majoritatea amatorilor s'au prezentat într'o stare de pregătire, care face cinste maeştrilor de box.

A menţiona pe unii din competitori ar însemna să micşorăm pe ceilalţi şi nu aceasta este intenţiunea noastră.

Să lăsăm finalelor sarcina de a selecţiona pe cei mai buni şi să ne mărginim a adăoga că printre amatorii, cari nu au ajuns în finale se găsesc elemente cel puţin tot atât de bune ca cei ajunşi să dispute ultimul match, mai puţin norocoşi însă şi pe cari anume condiţiuni vitrege, independente de voinţa lor, i-a îndepărtat dela reuniunea la care vor fi desemnaţi campionii.

Succesul repurtat de campionatul regional din anul acesta, trebue să fie o îmbărbătare pentru viitor.

Ca şi vecinii noştri, ungurii, să acordăm amatorismului o cât mai largă atenţiune.

Să căutăm să selecţionăm elemente, zilnic mai bune, încurajând — pe toate căile — pe cei merituoşi şi pe maeştrii de box cari scot la lumină amatori de valoare.

Federaţia să organizeze competiţiuni internaţionale şi să ajute grupările cari urmăresc organizarea unor astfel de competiţiuni sau trec graniţa, ca să dispute în străinătate matchuri internaţionale.

Intr'un cuvânt toată activitatea sportivă să fie îndrumată spre realizarea unui singur scop: Selecţionarea unei echipe — nu numai de campioni — care să ne reprezinte, la campionatul european din primăvară şi la viitoarea Olympiadă.

Avem elemente prea bune, înzestrate cu calităţi indiscutabile, pentruca speranţa că un român îşi va înscrie numele pe palmaresul campionilor olympici, să nu se înstăpânească cât mai mult în inima noastră.

Ceiace au reuşit ungurii cu Enekes (1932) şi Kocsis (1928) de ce n'am încerca şi noi cu David, Rogozeanu sau Iacob Gheorghe?

Să nu uităm, că în vara anului acesta la matchul disputat la Budapesta între echipele ceferiste, David a reuşit să învingă pe cel mai bun amator al Ungariei, la categoria uşoară.

Drumul deschis prin expediţiile din Cehoslovacia şi Ungaria nu trebue întrerupt.

Federaţia de box să nu uite — înainte de toate — că sarcina care-i incumbă este încurajarea amatorismului şi că astăzi, când din cauza crizei, boxul profesionist păleşte zilnic mai mult — pe drept sau pe nedrept — singurul mijloc pentru menţinerea nobilei arte la nivelul celorlalte sporturi este încurajarea boxului amator.

Mijloacele necesitate de această încurajare sunt mai la îndemâna fiecăruia, scopul urmărit este cel adevărat, iar rezultatele mai uşor de atins, astfel în cât devine pentru federaţia de box, o obligaţiune imperioasă încurajarea amatorismului.

Lăsat numai pe mâna grupărilor — fără control eficace, ca până acuma, — boxul amator, care ne poate rezerva succese internaţionale nebănuite, va decade şi el, ca cel profesionist.

(Continuarea în pagina II-a)